

R O M Â N I A

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725 București, România

Telefon: (+4) 021 313 25 31

Fax: (+4) 021 312 54 80

Internet : <http://www.ccr.ro>

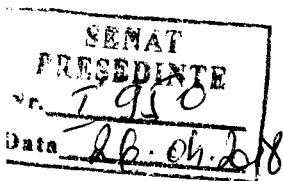
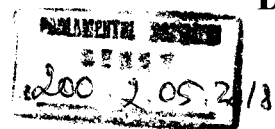
E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.610A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 3158 / 26 APR 2018

Domnului

CĂLIN CONSTANTIN ANTON POPESCU-TĂRICEANU
PREȘEDINTELE SENATULUI

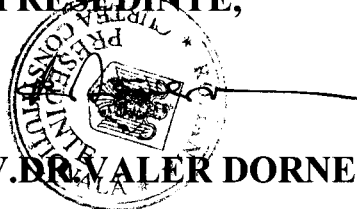

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 9 mai 2018 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 23 mai 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,

PROF.UNIV.DR. VALER DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 6104 / 2018

R O M Â N I A

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 3153 / 26 APR 2018

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, aprilie 2018

CP1/687/26.04.2018

**Domnului VALER DORNEANU
PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE**

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

**Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998
privind organizarea Monitorului Oficial al României**

La data de 17 aprilie 2018, Parlamentul a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României. Prin conținutul normativ, legea menționată încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și alin. (5), ale art. 61 coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și alin. (2), ale art. 78, ale art. 79, ale art. 100 alin. (1), ale art. 108 alin. (1), (2) și alin. (4), ale art. 115 alin. (4), precum și pe cele ale art. 147 alin. (4), pentru motivele expuse în cele ce urmează.

1. Prin obiectul de reglementare, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României trece Regia Autonomă „Monitorul Oficial” de sub autoritatea Guvernului sub autoritatea Camerei Deputaților. Schimbarea autorității de tutelă prin înlocuirea unei autorități executive cu una legislativă, transpusă tehnic-legislativ prin substituirea sistematică

a cuvântului *Guvern* cu sintagma *Camera Deputaților* - fără a ține cont de diferența de natură juridică dintre cele două - conduce la încălcarea prevederilor art. 1 alin. (5) și ale art. 61 coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și (2) din Constituție.

a) Prin art. I pct. 1 din legea dedusă controlului de constituționalitate, art. 1 din Legea nr. 202/1998 se completează cu un alineat nou potrivit căruia Regia Autonomă „Monitorul Oficial” se organizează ca regie autonomă, sub autoritatea Camerei Deputaților. Această dispoziție este întărită prin prevederile art. I pct. 2 (art. 2 din Legea nr. 202/1998) și art. I pct. 3 (art. 3 alin. (2) din Legea nr. 202/1998).

Analiza sistematică a dispozițiilor din cuprinsul legii criticate evidențiază însă că plasarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial” sub autoritatea Camerei Deputaților este declarativă, nicio dispoziție din această lege neprevăzând o atribuție a Camerei Deputaților cu privire la modul în care această autoritate este exercitată. În realitate, autoritatea asupra Regiei Autonome „Monitorul Oficial” se exercită fie de către secretarul general al Camerei Deputaților, fie de către biroul permanent al acesteia. Astfel, potrivit art. I pct. 9 din lege (art. 20 alin. (1) din Legea nr. 202/1998), Biroul permanent al Camerei Deputaților are competența de a stabili tarifele de publicare a actelor în Monitorul Oficial al României, tarife ce se constituie într-un element ce ține de funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, activitate asupra căreia Camera Deputaților nu exercită niciun fel de control.

Totodată, conform art. II din legea criticată, secretarul general al Camerei Deputaților are competența numirii consiliului de administrație, în cadrul căruia desemnează un reprezentant propriu. În stabilirea componenței consiliului de administrație Camera Deputaților, din nou, nu are niciun drept de decizie.

Neclaritatea raporturilor dintre autoritatea publică tutelară și regia autonomă transpare și din dispozițiile art. III alin. (1) din legea supusă controlului de constituționalitate, ce prevăd că în termen de 7 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin hotărâre a Guvernului se aprobă organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”.

Din conținutul normativ al prevederilor menționate ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României rezultă că acestea sunt antinomice, aspect de natură să încalce cerințele constituționale de claritate și predictibilitate a normei, prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție.

Sub aspectul neconstituționalității dispozițiilor ce reglementează raporturile dintre Camera Deputaților și Regia Autonomă „Monitorul Oficial” legea criticată este neclară și în ceea ce privește situația mandatelor membrilor actualului consiliu de administrație, care este plasată sub semnul incertitudinii juridice ceea ce, de asemenea, contravine art. 1 alin. (5) din Constituție.

b) Dispozițiile sus-menționate sunt neclare și prin raportare la reglementările aplicabile regiilor autonome, respectiv cele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice. Astfel, art. 2 pct. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 include regiile autonome înființate de stat sau de o unitate administrativ-teritorială în sfera întreprinderilor publice. Regia Autonomă „Monitorul Oficial” își va desfășura activitatea sub autoritatea Camerei Deputaților care, în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, va îndeplini rolul de autoritate publică tutelară. Potrivit art. 2 pct. 3 din acest act normativ, autoritate publică tutelară este instituția care: coordonează, are în subordine sau sub autoritate una sau mai multe întreprinderi publice prevăzute la pct. 2 lit. a); exercită, în numele statului sau al unității administrativ-teritoriale, calitatea de acționar la întreprinderile publice prevăzute la pct. 2 lit. b); coordonează exercitarea de către una sau mai multe întreprinderi publice prevăzute la pct. 2 lit. a) și/sau lit. b) a calității de acționar sau asociat la o societate controlată.

Elementele ce configurează raporturile dintre autoritatea publică tutelară și regiile autonome sunt prevăzute la art. 3 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 și implică, în principal, următoarele competențe: să întocmească scrisoarea de așteptări și să o publice pe pagina proprie de internet pentru a fi luată la cunoștință de candidații la postul de administrator sau director aflați pe lista scurtă; să numească și să revoce membrii consiliului de administrație; să negocieze și să aprobe indicatorii de performanță financiari și nefinanciari pentru consiliul de administrație; să încheie contractele de mandat cu administratorii; să monitorizeze și să evalueze performanța consiliului de administrație, pentru a se asigura, în numele statului sau al unității administrativ-teritoriale fondatoare, că sunt respectate principiile de eficiență economică și profitabilitate în funcționarea regiei autonome; să monitorizeze și să evalueze prin structurile de guvernare corporativă proprii indicatorii de performanță financiari și nefinanciari cuprinși în anexa la contractul de mandat; să întocmească și să publice pe pagina proprie de internet lista

administratorilor în funcțiune de la regiile autonome.

Prin raportare la normele juridice ce definesc relația dintre autoritatea publică tutelară și regia autonomă - și de la care legiuitorul nu a instituit o excepție explicită, așa cum este cea de la art. II - dispozițiile menționate din legea dedusă controlului de constituționalitate nu configurează niciunul dintre aceste elemente, ceea ce conduce la ideea că prevederile art. I pct. 1 - 3 utilizează un concept (cel de autoritate a Camerei Deputaților asupra Regiei Autonome „Monitorul Oficial”) care fie nu are nicio reflectare concretă în celelalte dispoziții ale legii, fie are un înțeles complet diferit de cel prevăzut în legislația relevantă, dar pe care legiuitorul a omis să-l expliciteze în conținutul legii. În oricare dintre situații, suntem în prezența încălcării prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa referitoare la claritatea și predictibilitatea normei.

c) Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României contravine și prevederilor art. 61 coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și (2) din Constituție.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 permite ca autoritatea de tutelă să fie exercitată prin intermediul structurilor interne proprii. Statutul constituțional al Camerei Deputaților – ca și cel al Senatului ori al Parlamentului în ansamblul său - nu permite însă ca în exercitarea atribuțiilor sale să se poată substitui structurile interne de conducere sau de lucru și, cu atât mai mult, înalții funcționari publici, ale căror decizii nu se pot subroga voinței Camerei Deputaților.

Prevederile art. 61 coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și (2) din Constituție impun ca prerogativele/atribuțiile stabilite prin Constituție sau prin lege Parlamentului ori uneia dintre Camerele sale să nu poată fi exercitate în numele lor, prin reprezentare, de către organe interne de conducere sau de lucru. Din această perspectivă, apreciem că autoritatea Camerei Deputaților asupra Regiei Autonome „Monitorul Oficial” nu poate fi exercitată prin delegarea acesteia către biroul permanent sau către secretarul general, întrucât potrivit Constituției niciun alt organism sau persoană nu se poate substitui voinței unei Camere a Parlamentului României, ce se exprimă întotdeauna prin vot.

2. La art. I pct. 4 din legea dedusă controlului de constituționalitate se modifică art. 12 din Legea nr. 202/1998, astfel: „(1) Actele care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I și Partea a II-a, se înaintează secretarului

general al Camerei Deputaților, în copie certificată, de către autoritățile emitente, sub semnătura conducătorului acestora sau a locțiitorului său. (2) Secretarul general al Camerei Deputaților transmite Regiei Autonome „Monitorul Oficial” spre publicare actele prevăzute la alin. (1).”

În ceea ce privește alin. (2) al art. 12 apreciem că soluția legislativă, deși aparent instituie o obligație imperativă pentru secretarul general al Camerei Deputaților de a transmite spre publicare actele prevăzute la alin. (1), în realitate este lipsită de claritate și predictibilitate întrucât lasă loc arbitrariului și poate permite exercitarea acestei atribuții cu exces de putere (așa cum de altfel s-a mai întâmplat în trecut). Transmiterea spre publicare a actelor normative nu poate fi ținută de manifestarea de voință a unui înalt funcționar public. Chiar exercitată în limitele legii, această atribuție trebuie realizată neîntârziat și corelată cu tipurile de acte destinate publicării în Monitorul Oficial al României. Aceasta cu atât mai mult cu cât art. 13 din legea criticată (art. I pct. 5 din lege) prevede: „Autoritățile emitente au obligația de a comunica neîntârziat, în scris, secretarului general al Camerei Deputaților date, informații și precizări, solicitate de acesta sau de Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, necesare îndeplinirii cerințelor de publicare.”

Inexistența în conținutul normei a unei mențiuni care să dispună obligația secretarului general al Camerei Deputaților de a transmite de îndată spre publicare actele primite este de natură să afecteze securitatea raporturilor juridice, contravenind dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

3. La art. I pct. 6 din legea supusă controlului de constituționalitate se modifică art. 14 din Legea nr. 202/1998, în sensul că: „Retragerea actelor de la publicare se poate face numai de către cel care a solicitat publicarea, cu încuviințarea secretarului general al Camerei Deputaților și cu suportarea, de către solicitant, a cheltuielilor aferente, efectuate de Regia Autonomă „Monitorul Oficial” în procesul de editare și publicare.”

Condiționarea retragerii actelor de la publicare de „încuviințarea secretarului general al Camerei Deputaților” încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție. Secretarul general al Camerei Deputaților face parte din categoria înalților funcționari publici parlamentari, în sensul art. 7 alin. (1) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarilor publici parlamentari. În contextul în care, în majoritatea situațiilor Constituția sau legea, după caz, leagă de momentul publicării producerea efectelor actului normativ,

administrativ sau jurisdicțional în cauză, este de neconceput ca voința unui înalt funcționar public să înfrângă voința autorității publice emitente a actului a cărei retragere de la publicare se solicită.

În plus, din perspectiva respectării principiului legalității, dar și al securității raporturilor juridice consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, în ceea ce privește actele administrative, dispozițiile art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și literatura juridică de specialitate și jurisprudența în materie recunosc principiul revocabilității acestora în activitatea autorităților publice, câtă vreme actul nu a intrat în circuitul civil și nu a produs efecte juridice. Din această perspectivă, competența stabilită de legea criticată pentru secretarul general al Camerei Deputaților nu se corelează cu competența autorității publice emitente a unui act administrativ unilateral pe care ea însăși îl apreciază ca fiind nelegal.

4. La art. I pct. 7 din legea criticată se modifică art. 16 din Legea nr. 202/1998, în sensul că: „Republicarea actelor normative se face cu aprobarea secretarului general al Camerei Deputaților, pe baza avizului prealabil al Consiliului Legislativ.”

Potrivit art. 70 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actul normativ modificat sau completat în mod substanțial se republică având la bază dispoziția cuprinsă în actul de modificare, respectiv de completare, prin grija autorității publice care a emis actul de modificare, respectiv de completare, în termen de cel mult 45 de zile de la data publicării actului care a dispus această măsură. Alin. (5) al art. 70 din același act normativ prevede că legile, precum și ordonanțele și hotărârile Guvernului se republică cu avizul Consiliului Legislativ asupra noului text, la sesizarea secretarului general al Camerei Deputaților sau, după caz, al Secretariatului General al Guvernului.

Prin urmare, prevederile art. I pct. 7 din legea criticată contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție. Eveniment legislativ ce se realizează prin efectul și în aplicarea unei legi, republicarea unui act normativ nu poate fi condiționată de voința unui înalt funcționar public care ar putea în acest mod să înfrângă voința legiuitorului, precum și a celorlalte autorități publice implicate în procedura de republicare.

5. În opinia noastră și prevederile art. I pct. 8 din legea criticată încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 79 din Constituție. Astfel, prin

art. I pct. 8 se modifică alin. (1) al art. 17 din Legea nr. 202/1998, în sensul că: „În cazul în care, după publicarea actului normativ, se descoperă erori materiale, la cererea organului emitent, adresată secretarului general al Camerei Deputaților, se procedează la publicarea unei rectificări”.

În conformitate cu alin. (3) al art. 71 din Legea nr. 24/2000, rectificarea se face la cererea organului emitent, cu avizul Consiliului Legislativ. Or, instituirea unei proceduri de publicare în Monitorul Oficial a unei rectificări, cu excluderea avizului Consiliului Legislativ, este de natură să afecteze și rolul constituțional al acestei instituții fundamentale, prevăzut de art. 79 din Constituție.

6. La art. I pct. 9 din legea supusă controlului de constituționalitate se modifică art. 20 alin. (1) din Legea nr. 202/1998. Astfel: „Cheltuielile determinate de publicarea actelor în Monitorul Oficial al României se suportă de către emitenți, pe baza tarifelor aprobate anual de Biroul permanent al Camerei Deputaților, la propunerea Regiei Autonome „Monitorul Oficial.”.

a) În forma în vigoare a art. 20 alin. (1) din Legea nr. 202/1998, cheltuielile determinate de publicarea actelor în Monitorul Oficial al României se suportă de către emitenți, pe baza tarifelor aprobate prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Secretariatului General al Guvernului.

Conform art. 64 alin. (1) și (2) din Constituția României, birourile permanente ale celor două Camere ale Parlamentului sunt organe de conducere interne, ale căror atribuții sunt stabilite prin regulamentele interne. În exercitarea acestor atribuții, birourile permanente pot emite hotărâri, care privesc fie activitatea internă a Camerei respective, fie relația cu alte instituții publice. În această ultimă ipoteză însă, aceste hotărâri pot fi emise doar în exercitarea prerogativelor constituționale ale acelei Camere. În plus, în virtutea autonomiei funcționale a fiecărei Camere, consacrată în art. 64 din Constituție, hotărârile biroului permanent al unei Camere nu sunt opozabile celeilalte Camere. Așadar, prin aprobarea tarifelor prin hotărâre a Biroului permanent al Camerei Deputaților se creează practic o competență nouă pentru Biroul permanent, care însă excede rolului pe care acesta îl are în organizarea internă a fiecărei Camere a Parlamentului, contrar art. 64 alin. (1) și (2) din Constituție.

În forma anterioară a Legii nr. 202/1998, până la modificarea acesteia prin Ordonanța de urgență nr. 36/2012 privind unele măsuri de reorganizare și pentru modificarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, când Regia Autonomă „Monitorul Oficial” se afla sub autoritatea

Camerei Deputaților, art. 20 din lege menționa că aprobarea tarifelor anuale se face prin „hotărâre a Biroului permanent al Camerei Deputaților, la propunerea Regiei Autonome Monitorul Oficial”. Același text preciza însă, că: „Hotărârea Biroului permanent al Camerei Deputaților se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

Așadar, în ambele variante ale legii, atât hotărârea Biroului permanent, cât și hotărârea de Guvern, prin care se aprobau anual tarifele în discuție, erau publicate în Monitorul Oficial al României. Adoptarea unei astfel de hotărâri de către Biroul permanent al Camerei Deputaților ridică reale probleme în ceea ce privește transparența și opozabilitatea față de terți, efectele sale juridice, precum și exercitarea controlului judecătoresc asupra acesteia. Aceste probleme sunt accentuate și de faptul că legea criticată nu instituie obligația de publicare a respectivei hotărâri în Monitorul Oficial. În plus, neclaritatea normei atât sub aspectul publicității, cât și al modalității de stabilire a tarifelor contravine exigențelor de calitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituția României, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale.

b) Sintagma „cheltuielile determinate de publicarea actelor în Monitorul Oficial al României se suportă de către emitenți (...)” din conținutul art. 20 alin. (1) - art. I pct. 9 din legea criticată - încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Legea fundamentală prin raportare la dispozițiile art. 78, ale art. 100 alin. (1), ale art. 108 alin. (4), art. 115 alin. (4) și ale art. 147 alin. (4) ce impun publicarea în Monitorul Oficial al României a anumitor acte emise de unele autorități publice constituționale, fără condiționarea achitării unui tarif. În considerarea importanței relațiilor sociale reglementate, legiuitorul constituant a stabilit expres obligativitatea publicării în Monitorul Oficial al României a legilor - ca acte ale Parlamentului, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a deciziilor Curții Constituționale; pentru unele dintre aceste acte, nepublicarea în Monitorul Oficial atrage sancțiunea inexistenței. Aceste acte reprezintă materializarea prerogativelor constituționale ale autorităților publice menționate, iar stabilirea unei sume reprezentând contravaloarea unui serviciu public excede dispozițiilor constituționale, adăugând la acestea. Așadar, în măsura în care sintagma „cheltuielile determinate de publicarea actelor în Monitorul Oficial al României se suportă de către emitenți (...)” are în vedere stabilirea unor tarife de publicare inclusiv pentru actele prevăzute de art. 78, art. 100 alin. (1), art. 108 alin. (4), art. 115 alin. (4) și de art. 147 alin. (4) norma contravine prevederilor art. 1

alin. (4) și (5) din Legea fundamentală.

c) Argumentele mai sus menționate referitoare la competența organelor interne de conducere ale Camerelor Parlamentului de a emite acte opozabile *erga omnes*, precum și la publicitatea acestora sunt aplicabile, în mod corespunzător, și cu privire la dispozițiile art. I pct. 11 ce modifică art. 22 din Legea nr. 202/1998, în sensul că: „Procedura publicării în părțile I – VII, procedura republicării și a rectificării, precum și cea a publicării unor acte normative în numere speciale, cu tiraj limitat, se stabilesc prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților.”

În acest sens, învederăm că, potrivit art. 251 alin. (1) și (4) din Regulamentul Camerei Deputaților, secretarul general conduce personalul din serviciile Camerei Deputaților și numai în îndeplinirea acestor atribuții emite ordine. Totodată, precizăm că prin același act normativ nu se prevede obligativitatea publicării ordinelor secretarului general al Camerei Deputaților în Monitorul Oficial al României.

d) Dispozițiile art. I pct. 9 din legea criticată încalcă și prevederile art. 108 alin. (1) și (2) din Constituție. Procedura publicării, procedura republicării și procedura rectificării actelor normative nu se rezumă la simple chestiuni administrative, ci presupun reglementarea relațiilor dintre autoritățile publice implicate în aceste proceduri. Prin natura relațiilor sociale reglementate, aceste proceduri vizează organizarea executării legii. Din această perspectivă, astfel de norme de punere în aplicare a legii nu pot face obiectul unui ordin, în temeiul art. 108 din Constituție numai Guvernul fiind competent să emită acte în organizarea executării legii.

7. Art. II din legea supusă controlului de constituționalitate prevede că: „(1) În 3 zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților se numește Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. Prin excepție de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările ulterioare, Consiliul de administrație este compus din 9 membri, dintre care unul este directorul general al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” și președinte al consiliului de administrație. (2) Din Consiliul de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial” fac parte, în mod obligatoriu, un reprezentant al secretarului general al Camerei Deputaților și un reprezentant al Ministerului

Finanțelor Publice.”

Din modul de redactare a acestei norme rezultă că singura excepție de la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 este cea referitoare la compunerea consiliului de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. Pe lângă criticile anterior exprimate la pct. 1, acest text ridică și alte probleme de constituționalitate sub aspectul respectării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

a) În conformitate cu art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, regia autonomă este administrată de un consiliu de administrație, format din 3-7 persoane: un reprezentant din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, un reprezentant al autorității publice tutelare, 1-5 persoane cu experiență în administrarea sau managementul unor regii autonome sau societăți, inclusiv societăți din sectorul privat; membrii consiliului de administrație se numesc de autoritatea publică tutelară, pe baza unor criterii de selecție și potrivit unei proceduri prealabile determinate.

Or, intervenția legislativă de la art. I pct. 1 corelată cu cea de la art. II din legea criticată vine în contradicție cu procedura stabilită de O.U.G. nr. 109/2011 privind desemnarea membrilor consiliului de administrație al unei regii autonome. Totodată, din modul de redactare a normei, această intervenție legislativă perpetuează soluția cuprinsă în art. 12 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale - care însă a fost abrogată în mod expres prin art. 65 din O.U.G. nr. 109/2011- întrucât excepția vizează doar compunerea consiliului de administrație (9 membri).

În plus, potrivit art. 3 pct. 1 lit. b) și art. 5 alin. (3) din O.U.G. nr. 109/2011, membrii consiliului de administrație sunt numiți de autoritatea publică tutelară, iar art. 5 alin. (2) lit. b) din O.U.G. nr. 109/2011 impune prezența în consiliul de administrație a unui reprezentant al autorității publice tutelare. În acest sens, considerăm că secretarul general al Camerei Deputaților nu se poate substitui autorității publice tutelare (Camera Deputaților) în ceea ce privește exercitarea atribuțiilor acesteia și nu poate avea propriul reprezentant în consiliul de administrație. Aceste aspecte vin în contradicție cu prevederile art. 1 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 64 alin. (1) și (2)

b) Funcția de secretar general al Camerei Deputaților este, potrivit Legii nr. 7/2006 o funcție publică parlamentară corespunzătoare înalților funcționari publici. Chiar și în ipoteza în care art. II din legea criticată instituie o derogare implicită de la cadrul general privind exercitarea funcțiilor publice, legea dedusă

controlului de constituționalitate nu permite identificarea criteriilor și condițiilor pe care ar trebui să le îndeplinească reprezentantul secretarului general al Camerei Deputaților în consiliul de administrație al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”.

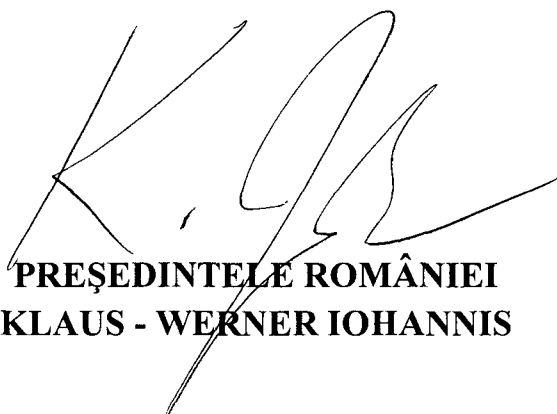
Totodată, conform art. 251 alin. (1) din Regulamentului Camerei Deputaților, secretarul general al Camerei Deputaților conduce personalul din serviciile Camerei Deputaților. În aplicarea prevederilor art. 1, art. 2 și art. 5 din Legea nr. 7/2006, personalul din serviciile Camerei Deputaților poate fi alcătuit din funcționari publici parlamentari, precum și din persoane încadrate cu contract individual de muncă. În ipoteza desemnării în calitate de reprezentant a unui funcționar public parlamentar - în contextul lipsei unei prevederi exprese care să dispună cu privire la calitatea secretarului general al Camerei Deputaților de reprezentant legal al acesteia în relațiile cu terții - persoana desemnată nu poate fi privită ca un submandatar al Camerei Deputaților în consiliul de administrație, ci ca mandatarul secretarului general al Camerei Deputaților. În această ultimă situație, sub aspectul desemnării devin însă incidente și prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 7/2006, potrivit cărora funcționarii publici parlamentari nu pot fi mandatar ai unor persoane în ceea ce privește efectuarea unor acte în legătură cu funcția publică pe care o exercită.

În absența unei norme exprese care să constituie izvorul mandatului secretarului general de reprezentant legal al Camerei Deputaților, activitatea funcționarului public parlamentar în cadrul consiliului de administrație este susceptibilă de incompatibilitate, întrucât potrivit legii doar acel funcționar public pentru care desfășurarea activității presupune exercitarea unui mandat de reprezentare a unei autorități sau instituții publice nu se află în situație de incompatibilitate (art. 94 alin. (2)¹ din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției).

8. La art. III din legea supusă controlului de constituționalitate se prevede că:
„ (1) În termen de 7 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin hotărâre a Guvernului se aprobă organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”. (2) La data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (1) se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 358/1991 privind înființarea și organizarea Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 14 septembrie 2011.”

În ceea ce privește alin. (2) al art. III, considerăm că soluția abrogării impusă prin legea criticată contravine prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție coroborate cu cele ale art. 108 alin. (1) și (2), întrucât legiuitorul dispune în competența de reglementare a altei autorități, respectiv a Guvernului. Or, în elaborarea și adoptarea unei hotărâri, Guvernul are deplina competență de a decide dacă în vederea organizării executării legii criticate se impune emiterea unui nou act cu consecința abrogării celui anterior sau doar modificarea și completarea celui existent.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României este neconstituțională.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS**